

SÍLA TŘÍ

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

VYHNANCI

Erin Hunterová

Albatros

Kočičí válečníci: Síla tří (3) Vyhnanci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Hunterová
Kočičí válečníci: Síla tří (3) – Vyhnanci – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KOČIČÍ POHLED

KLÍČ

k mapě klanů
HROMOVÝ KLAN

ŘÍČNÍ KLAN

STÍNOVÝ KLAN

VĚTRNÝ KLAN

HVĚZDNÝ KLAN

SEVER

Jessice.

SÍLA TŘÍ

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

VYHNANCI

Erin Hunterová

Albatros

STRUKTURA KLANŮ

HROMOVÝ KLAN

VELITEL

OHNIVÝ MĚSÍC – zrzavý kocour s ohnivým kožíškem

ZÁSTUPCE VELITELE

OSTRODRÁP – tmavě hnědý kocour s jantarovými očima

BOBULOTLAPKA – učedník

LÉČITELKA

JEZERNÍ LÍSTKA – světle hnědá mourovatá kočka s jantarovými
očima

SOJKOTLAPKA – učedník

VÁLEČNÍCI

(KOCOUŘI A KOČKY BEZ KOŘAT)

VEVERKA – tmavě zrzavá kočka se zelenými očima

PRACHOVOUS – tmavě hnědý mourovatý kocour

LÍSKOTLAPKA – učednice

BOUŘKA – světle zrzavá kočka

MEDOTLAPKA – učednice

BÍLÝ MRAK – bílý kocour s dlouhou srstí

POPELOTLAPKA – učednice

KAPRAĎ – zlatohnědý mourek

CESMÍNTLAPKA – učednice

HNĚDOUŠKA – žlutohnědá a bílá kočka s jantarovými očima

TRNODRÁP – zlatohnědý mourovatý kocour

MAKOTLAPKA – učednice

ZÁŘENKA – bílá kočka se zrzavými flíčky

ŠEDIVÁK – světle šedivý kocour s tmavšími flíčky a modrými očima

LVÍČKOTLAPKA – učedník

PAVOUK – dlouhonohý černý kocour s hnědým bříškem a jantarovými očima

MYŠOTLAPKA – učedník

ŘÍČKA, VE KTERÉ PLAVOU RYBY (ŘÍČKA) – hnědá mourovatá kočka se šedými očima, původně z Kmene tekoucí vody

HROM – tmavě šedý kocour s jantarovými očima, původně z Říčního klanu

BÍLÁ PERUŤ – bílá kočka se zelenými očima

BŘÍZÁK – světle hnědý mourek

ŠEDÝ PRUH – šedivý kocour s dlouhou srstí

UČEDNÍCI

(KOŤATA STARŠÍ NEŽ PŮL ROKU,

KTERÁ SE ÚČASTNÍ VÁLEČNICKÉHO VÝCVIKU)

BOBULOTLAPKA – kocourek s krémovým kožíškem

LÍSKOTLAPKA – malá šedobílá kočička

MYŠOTLAPKA – šedobílý kocourek

POPELOTLAPKA – šedá mourka

MEDOTLAPKA – světle hnědá mourovatá kočička

MAKOTLAPKA – žlutohnědá kočička

LVÍČKOTLAPKA – zlatý mourek s jantarovými očima

CESMÍNTLAPKA – černá kočička se zelenými očima

SOJKOTLAPKA – šedý mourek s modrými očima

MATKY

(KOČKY, KTERÉ ČEKAJÍ KOŤATA NEBO SE O NĚ STARAJÍ)

KAPRADINA – světle šedivá kočka s tmavšími flíčky a světle zelenými očima, matka Prachovousových koťat: LEDINKY (bílá kočička) a LIŠÁČKA (ryšavý mourek)

KOPRETINA – kočka s dlouhou krémovou srstí, která žila poblíž koňského obydlí, matka Pavoukových koťat: RŮŽIČKY (tmavě krémová kočička) a ŽABÁČKA (černobílý kocourek)

MÍLA – stříbřitá mourka s modrými očima, bývalá domácí kočka

STARŠÍ

(BÝVALÍ VÁLEČNÍCI A MATKY)

DLOUHÝ – světlý mourek s černými pruhy, přestal být válečníkem kvůli špatnému zraku

MYŠKA – malá nahnědlá kočka

STÍNOVÝ KLAN

VELITEL

ČERNÝ MĚSÍC – veliký bílý kocour s obrovskými černými tlapami

ZÁSTUPCE VELITELE

RUDOŠKA – tmavě zrzavá kočka

LÉČITEL

OBLÁČEK – drobný mourovatý kocour

VÁLEČNÍCI

ŽALUĐÁK – malý hnědý kocour

JEŘÁB – zrzavý kocour

KOUŘONOŽKA – černý kocour

SOVÍTLAPKA – učedník

BŘEČTANOUŠKA – bílo-žluto-černá kočka

ŽABONOŽKA – tmavě hnědý kocour

MATKY

ZLATUŠKA – trojbarevná kočka se zelenýma očima

SNĚHOPÍRKA – čistě bílá kočka

STARŠÍ

CEDRÁK – tmavě šedý kocour

MAKOVIČKA – dlouhonohá světle hnědá mouro

VĚTRNÝ KLAN

VELITEL

JEDNOFOUSÝ MĚSÍC – hnědý mourek

ZÁSTUPCE VELITELE

POPÍLKA – šedá kočka

LÉČITEL

HNĚDOUŠ – hnědý kocour s krátkým ocasem

POŠTOLÍTLAPKA – učedník

VÁLEČNÍCI

UCHORVÁČ – mourovatý kocour

VRANIPÍRKO – tmavě šedý kocour

VŘESOTLAPKA – učednice (světle hnědá mourka s modrýma očima)

SOVÍFOUSEK – světle hnědý mourovatý kocour

BĚLINA – malá bílá kočka

VÁNKOTLAPKA – učedník (černý kocourek s jantarovýma očima)

NOČNICE – černá kočka

LASÍČÁK – zrzavý kocour s bílými tlapkami

ZAJEČÁK – hnědobílý kocour

MATKY

VŘESINA – světle šedá a bílá kočka s modrýma očima, matka Bodlinky, Ostříčky a Vlaštovičky

STARŠÍ

SASANKA – velmi stará trojbarevná kočka

PAVOCHLUP – tmavošedý mourek

ŘÍČNÍ KLAN

VELITELKA

LEVHARTHVĚZDA – zlatá mourovatá kočka s neobvyklými skvrnami

ZÁSTUPCE VELITELKY

MLHA – šedá kočka s modrýma očima

LÉČITEL

KŘÍDLENKA – zlatá mourovatá kočka

VRBOTLAPKA – učednice

VÁLEČNÍCI

ČERNÝ DRÁP – kouřově černý kocour

HRABOŠÁK – malý hnědý mourek

STŘEVLOTLAPKA – učednice

RÁKOS – černý kocour

MECHOVKA – trojbarevná kočka s modrýma očima

OBLÁZKOTLAPKA – učedník

BUKOCHLUP – světle hnědý kocour

VLNKOOCAS – tmavě šedý mourek

KVĚTINA – světle šedá kočka

SKVRNOUŠKA – strakatá šedá kočka

MRŠTNÝ OCAS – zrzavobílý kocour

MATKY

ŠEDOMLHA – světle šedá mourka, matka KÝCHÁČKA a SLÉZÍNKA
LEDOPÍRKA – bílá kočka s modrýma očima, matka BROUČÍNKA,
OSTENÍČKA, OKVĚTNÍČKY a TRÁVNÍČKA

STARŠÍ

VLAŠTOVKA – tmavě mourovatá kočka
KAMENÁK – šedý kocour

KMEN TEKOUcí VODY

KMENOVÝ RANHOJÍČ

VĚŠTEC ŠPIČATÝCH KAMENŮ (KAMENNÍ VĚŠTEC) – hnědý mourek
s jantarovýma očima

LOVCI KOŘISTI

(KOCOURI A KOČKY OBSTARÁVAJÍCÍ POTRAVU)

ŠEDÉ NEBE PŘED ROZBŘESKEM (ŠEDÝ) – světle šedý mourek
STÍN PERUTĚ NA HLADINĚ (PERUŤ) – šedobílá kočka
BOUŘKOVÉ MRAKY ZA SOUMRAKU (BOUŘÁK) – tmavě šedý
kocour

STRÁŽCI JESKYNĚ

(KOCOURI A KOČKY STRÁŽÍCÍ JESKYNI)

PAŘÁT LETÍCÍHO ORLA (PAŘÁT) – tmavě hnědý mourek
ZUBATÝ KÁMEN, NA KTERÉM HNÍZDÍ VOLAVKY (ZUBÁČ) –
tmavě šedý kocour
PTÁČE ZPÍVAJÍCÍ ZA ÚSVITU (PTÁČE) – šedá kočka

SKÁLA, KDE HNÍZDÍ ORLI (SKÁLA) – tmavě šedý kocour (ŘÍČČIN
bratr)

STRMÁ STEZKA ZA VODOPÁDEM (STRMÁK) – tmavě hnědý mourek

NOC BEZ JAKÝCHKOLI HVĚZD (NOC) – černá kočka

MECHOVÝ POROST U ŘEKY (MECHOVÁ) – světle hnědá kočka

MATKY KOŤAT

(KOČKY, KTERÉ ČEKAJÍ KOŤATA NEBO SE O NĚ STARAJÍ)

ÚPRK VOLAVKY (VOLAVKA) – hnědá mourovatá kočka (má tři ma-
ličká koťátka)

LET JESTŘÁBA (LETKA) – tmavě zrzavá kočka (má dvě starší koťata)

ŽÁCI

(KMENOVÍ UČEDNÍCI)

VŘÍSKOT NAŠTVANÉ SOVY (VŘÍSKOT) – černý kocourek (lovec kořisti)

ŽBLUNKNUTÍ SKÁKAJÍCÍ RYBY (ŽBLUŇKA) – světle hnědá mourka
(lovkyně kořisti)

OBLÁZEK, CO SE VALÍ Z HOR (OBLÁZKA) – šedá kočka (strážkyně
jeskyně)

STARŠÍ

(BÝVALÍ LOVCI KOŘISTI A STRÁŽCI JESKYNĚ)

OBLAKA S BOUŘÍ V BŘIŠE (OBLÁČKA) – bílá kočka

DĚŠŤ CHRASTÍCÍ NA KAMENÍ (DĚŠŤ) – strakatý hnědý kocour

KOČKY, KTERÉ NEPATŘÍ DO ŽÁDNÉHO KLANU

PRUHOUŠ – velký stříbřitý mourek s tmavými pruhy a jantarový-
ma očima

ŠPIC – hubený světle hnědý kocour s velkýma špičatýma ušima

FLÓRA – tmavě hnědá a bílá kočka se zelenýma očima

PÁSKA – mladá žlutohnědá kočka s bílými pásy přes tvář

FEŠÁK – starší baculatý mourovatý samotář se šedým čumáčkem

ÚVOD

„Zloději kořisti! Tohle je naše území,“ prskal šedý kocour. Chlupy na krku měl zježené a zuby vyceněné. Pohledem přejížděl po skupině koček, které se krčily na strmé stezce pod ním. Drápy měly vytasené a v očích jim hladově jiskřilo. Jedné z nich visel z tlamy králík. „Je to naše území a naše kořist,“ pokračoval šedý kocour.

Stříbrný mourek ho povýšeně zpražil pohledem. „Pokud je to vaše území, proč tu nemáte žádné hraniční značky? Kořist tu patří všem kočkám.“

„To není pravda a vy to víte.“ Černá kočka stojící u šedého kocoura mrskla ocasem. „Vypadněte odsud!“ Koutkem tlamy tišeji dodala: „Nemůžeme s nimi bojovat, Skálo. Vzpomínáš, jak to dopadlo minule?“

„Já vím, Noci,“ odpověděl šedý kocour. „Ale co jiného můžeme dělat?“

Obrovský hnědý kocour stojící po druhém boku Skály se prodral kupředu a zuřivě zasyčel. „Ještě krok a roztrháme vás na kusy,“ zavrčel.

Skála mu položil špičku ocasu na rameno. „Klid, Pařáte,“ upozornil ho. „Nejlepší bude, když to zvládneme bez trhání kožíšků.“

Ze zatáčky se vynořily další kočky a naplnily tak úzký prostor za stříbrným mourkem.

„Strmáku,“ zavolal Skála na menšího mourka a trhl přitom ušima. „Rychle se vrať do jeskyně. Řekni jim, že vetřelci jsou zpátky.“

„Ale...“ Strmák se očividně zdráhal opustit své přátele, když proti sobě měli přesilu.

„Hned!“ odsekl Skála.

Strmák se otočil a rozběhl se po cestě vzhůru.

Slunce už zapadalo. Skály vrhaly na zem dlouhé stíny, načervenalé jako krev. Ticho bylo narušováno vzdáleným bubláním vody a z nebe se ozvalo zavřískání jestřába.

„Dál už nepůjдете,“ mňoukl Skála. „Otočte se a najděte si k lovu nějaké jiné místo.“

„Kdo nás donutí?“ opáčil stříbrný mourek.

„Zkuste tu zůstat a uvidíte,“ zasyčel Pařát.

Skálova hlídka se kolem něj semkla a zablokovala tak cestu. Ale vetřelci se rozdělili a vyšplhali na balvany po jejich stranách. Skála se přikrčil a napnul svaly. Bojoval by, pokud by musel, ať už to minule dopadlo jakkoli.

„Přestaňte!“

Hnědý mourek se prodral přes Skálovu hlídku a postavil se před vetřelce. I když už měl čumáček prosedivělý stářím, stále měl šlachovité a svalnaté tělo a hlavu držel vzpřímeně.

„Já jsem Kamenní věstec, ranhojič z Kmene tekoucí vody,“ oznámil a jeho chraplavý hlas se odrazil od skal. „Tohle je naše území a vy tu nejste vítaní.“

„Území patří jen těm kočkám, které ho dokážou ubránit,“ opáčil stříbrný kocour.

„Pamatujete, jak jsme vás vyhnali minule? Ještě před obdobím zmrzlé vody?“ zavrčel Kamenní věstec. „Uděláme to znovu, pokud hned neodejdete.“

Stříbřitý mourek přimhouřil oči. „Vyhnali? Tak si to nepamatuji.“

„Rozhodli jsme se odejít sami,“ dodala hnědobílá kočka, která se krčila na vrcholku jednoho z balvanů. „Našli jsme lepší místo, kde strávit období bezlistí, s větším množstvím kořisti.“

„A teď jsme se rozhodli vrátit.“ Mourovatý kocour mrskl ocasem. „A pár vychrtlých, zblešených koček nám v tom nezabrání.“ Vytasil drápy a poškrábal kamení.

„Tyto hory byly vždy domovem Kmene tekoucí vody,“ mňoukl Kamenní věstec. „My...“

Jeho slova se ztratila ve zběsilém vířskotu, jak se hnědobílá kočka vrhla z balvanu dolů a zaryla drápy do Nocina ramene. Mourovatý kocour hrůzostrašně zavřeštěl a vrhl se po Skálovi. Ten se přetočil a začal svého protivníka drápat. Vzduch naplnily skřeky bojujících koček.

Vysoko na nebi bezmocně přihlížel Kmen nekonečného lovu.

KAPITOLA 1

Sojkotlapka se protáhl a cítil, jak mu na kožíšek praží slunce. Kolem něj šeptal teplý vánek plný vůní zeleně a nového růstu. Někde nad kocourovou hlavou cvrlikal pták a učedník slyšel i tlumené šplouchání vody na břehu.

„Sojkotlapko!“

Zvuky vln byly přehlušené lehkými kroky. Sojkotlapka si představil, jak se jeho učitelka, Jezerní lístka, brodí mělčinou na okraji jezera.

„Sojkotlapko!“ zopakovala a tentokrát zněl její hlas blíž. „Pojď za mnou. Ta voda skvěle chladí.“

„Ne, díky,“ zamumlal kocourek.

Voda pro něj byla víc než jen jemné šplouchání jezera o jeho pacčky. Zvuky vln v něm totiž vyvolávaly vzpomínky na ledovou vodu vířící všude kolem něj a tíhu promočeného kožíšku, který ho stahoval dolů – voda mu plnila tlamičku i čumáček a vysávala z něj život. Už se jednou utopil ve snu, ztracený v podzemních tunelech se starodávným válečníkem Spadlým lístkem, a jednou se téměř utopil

i doopravdy, když se spolu se svými druhy vydal zachránit ztracená koťata z Větrného klanu.

Měl jsem vody už dost, aby mi vystačila na celý zbytek života.

„Dobře.“ Lístčiny kroky se vzdálily a zrychlily, jako by měličinou běžela; bezstarostně jako kotě.

Sojkotlapka klusal podél břehu. Měl hledat sléz, ale když zavětřil, nikde známý pronikavý pach rostliny necítil. Jakmile zvuk Lístčiných kroků vymizel, zatočil od vody a vyškrábal se na břeh. Musel najít něco důležitějšího než byliny. Plížil se kupředu s čumáčkem přitisknutým k zemi a číchal k trsům trávy a okolo keřů, dokud nedošel až ke zkrouceným kořenům stromu.

Tady to je!

Zaryl zuby do jednoho konce klacku a vytáhl ho zpod kořenů, které ho držely na místě, daleko od hladových vln. Přikrčil se a packami přešel přes rýhy – našel skupinku pěti dlouhých a tří krátkých rýh, které představovaly pět učedníků a tři koťata uvězněné v tunelech, když se zvedla voda. Všechny rýhy byly přeškrtnuté: Každá kočka se dostala ven živá. Sojkotlapka si pamatoval, jak ty rýhy udělal ověncený Skalákovým pachem – skoro měl pocit, jako by jeho drápy naváděla holá packa ducha starodávného kocoura.

Ale Sojkotlapka taky cítil, že jedna rýha přeškrtnutá nebyla. Spadlý lístek, pradávný kocour, který ho tunely prováděl, tam stále kráčel o samotě.

Sojkotlapka zavřel oči a snažil se zaslechnout hlasy, které k němu předtím šeptaly, ale neslyšel nic než jen šustění větru ve stromech a čerění jezera. „Spadlý lístku? Skaláku?“ zamumlal. „Kde jste? Proč už se mnou nemluvíte?“

Neozvala se ale žádná odpověď. Sojkotlapka vytáhl klacek ještě dál na otevřené prostranství a valil ho po břehu, dokud se nedostal až k vodě. Čmuchal po celé jeho délce, ale všechny ozvěny minulosti byly pryč.

Sojkotlapka ztěžka polkl a skoro až zakvílel jako kotě, co ztratilo svou mámu. Chtěl se Skalákem mluvit, aby zjistil víc o těch kočkách, které kdysi dávno žily okolo jezera. Chtěl vědět, proč Spadlý lístek stále bloudí jeskyněmi, když všechny pradávné kočky, dokonce i ty, které tam dole umřely, už přešly někam dál.

Byl přesvědčený, že jsou to ty stejné kočky, jejichž přítomnost cítil i u Měsíčního jezírka a jejichž packy zanechaly stopy ve spirálovité stezce vedoucí dolů k vodě. Tyhle kočky byly mnohem starší než klany, dokonce ještě starší než ten Hvězdný. Jakou moudrost by s ním asi tak mohly sdílet! Možná by mu dokázaly vysvětlit i to proroctví, ta záhadná slova, která slyšel ve snu Ohnivého měsíce.

Budou tři, příbuzní tvých příbuzných, kteří budou držet moc hvězd ve svých tlapkách.

„Sojkotlapko, co si myslíš, že děláš?“

Sojkotlapka se polekal. Tolik se soustředil na ten klacek a své myšlenky na starodávne kočky, že vůbec neslyšel přicházet Jezerní lístku. Teď už byla tak blízko, že cítil, jak z ní sálá podráždění.

„Omlouvám se,“ zamumlal.

„Potřebujeme sléz, Sojkotlapko. To, že nejsme na pokraji bitvy, neznamená, že kočky nemůžou onemocnět nebo se zranit. Léčitelé musejí být připravení.“

„Já vím, dobře?“ opáčil Sojkotlapka. *A kdo tu bitvu zastavil?* pomyslel si vzdorovitě. *Větrní a Hromoví by se navzájem roztrhali na kusy, kdybychom spolu s ostatními nenašli ta ztracená kotata.*

Nechtěl to své učitelce vysvětlovat. Poznal, že ho bedlivě sleduje, zatímco kutálí klacek zpátky na břeh a schovává ho pod kořen stromu. Pak od ní odběhl podél břehu pryč a s otevřenou tlamičkou se snažil zachytit vůně nového růstu.

Neuběhl moc lišících délek, než se zastavil a slepě se zahleděl přes jezero. Vítr ho bičoval do kožíšku a tiskl mu chlupy k tělu.

Kde jste? V mysli volal na ty pradávne kočky. Mluvte se mnou, prosím!

„Sojkotlapko! Hej, Sojkotlapko!“

To nebyl ten hlas, který chtěl slyšet. Potlačil podrážděné zasyčení a otočil se na Lískotlapku; poznal její pach a slyšel, jak k němu míří její kroky. *Duše kapradím jako splašená liška!*

„Podívej, co mám!“ Lískotlapka zněla radostně a trochu tlumeně, jako by mluvila přes nějaký úlovek v tlamičce.

Sojkotlapka se nenamáhal podotknout, že nemůže nic vidět. Ale silný pach hraboše mu prozradil, co Lískotlapka nese.

„Tohle je moje poslední lovecké zhodnocení.“ Její hlas už zněl zřetelněji; musela svou kořist položit na zem. „Když to zvládneme dobře, staneme se dnes s Bobulotlapkou a Myšotlapkou konečně válečníky.“

„Skvělé.“ Sojkotlapka se snažil znít nadšeně, ale stejně byl otrávený, že ho rozptýlila od jeho myšlenek na starodávne kočky.

„Prachovous ze mě určitě bude mít radost,“ pokračovala Lískotlapka. „Ten hraboš je obrovský! Nakrmila by se z něj obě Kopretinina koťata.“

„Kopretinina koťata ještě hraboše nesmí,“ připomněl jí Sojkotlapka. *Má snad myši mozek?* „Narodila se teprve před čtyřmi východy slunce.“

„Tak vystačí Kopretině.“ Lískotlapka stále zněla nadšeně. „Musí teď hodně žrát, když krmí koťata. Už jsi za nimi byl? Jsou to ta nejrozkošnější koťata, jaká jsem kdy viděla! Kopretina mi říkala, že je pojmenovala Růžička a Žabáček.“

„Já vím,“ mňoukl Sojkotlapka úsečně.

„Nemůžu se dočkat, až budou dost stará na to, aby mohla vyjít ze školky a hrát si,“ pokračovala Lískotlapka. „Myslíš, že mi Ohnivý měsíc dovolí stát se učitelkou jednoho z nich? Než budou připravená, už budu mít válečnické zkušenosti.“

„Jsou to tví sourozenci,“ mňoukl Sojkotlapka. „Ohnivý nejspíš ne...“

„Lískotlapko!“ přerušilo je ostré mňouknutí a Sojkotlapka uslyšel, jak se kapradím prodírá Lískotlapčin učitel, Prachovous. Ve vlnách z něj pulsovalo podráždění. „Lovíš, nebo jen tlacháš?“ obořil se na učednici.

„Promiň. Viděl jsi toho hraboše, Prachovousi? Je obrovitánský!“

Sojkotlapka uslyšel, jak k ní Prachovous popošel a přičichl si k hrabošovi.

„Dobrá práce,“ mňoukl válečník. „Ale to neznamená, že si můžeš sednout a umývat si ocásek. V lese je ještě spousta kořisti. Vezmu tohle do tábora a ty můžeš pokračovat.“

„Dobře. Tak zatím, Sojkotlapko!“

Lískotlapka se rozběhla pryč a Sojkotlapka jí nezapomněl popřát hodně štěstí, ale myšlenkami už byl zpátky u starodávných koček. Jejich mlčení ho trápilo. *Udělal jsem něco špatně? Jsou na mě Skalák a Spadlý lístek naštvaní?* Stále ho to v mysli hlodalo, ale našel trs slézu a ukousl z něj stonky, aby je odnesl zpátky do tábora.

„Dobrá práce, Sojkotlapko,“ ozval se za ním Lístčin hlas, když byl s prací hotový. „Pojďme.“

Sojkotlapka popadl svazek stonků do tlamičky. Alespoň měl důvod, proč nemůže mluvit. Jak tak běžel lesem zpátky do tábora za svou učitelkou, stále byl myšlenkami jinde a sotva si všiml pachů kořisti nebo šramocených malých stvoření v podrostu. V mysli se vzdálil a snažil se našlapovat ve stopách těch starodávných koček.

Pak poplašeně zavřeštl pták. Sojkotlapku vylekalo zběsilé mávání křídel přímo před jeho čumáčkem, a tak pustil sléz a uskočil zpátky.

„Hej!“ ozvalo se o pár délek ocasu dál Bobulotlapkovo pobouřené mňouknutí. „Právě jsi mi vyplašil drozda. To jsi neviděl, že ho pronásleduju?“

„Ne, to jsem vážně neviděl,“ obořil se na něj Sojkotlapka, jak byl otrávený ze své vlastní nemotornosti. „Jsem slepý, pokud sis nevšiml.“

„Ale zvládneš to líp,“ mňoukla Jezerní lístka našťavaně. „Přemýšlej nad tím, co děláš, Sojkotlapko. Celé ráno jsi rozptýlenější než králík.“

„Doufám, že mi nepokazil zhodnocení,“ zamumlal Bobulotlapka. „Nebýt jeho, tak bych toho drozda měl.“

„Já vím,“ mňoukl Ostrodráp.

Sojkotlapka zavětlil pach zástupce hromového velitele. Poblíž byl i Myšotlapka se svým učitelem, Pavoukem. *Ach ne! Viděl to snad celý Hromový klan?*

„Nemá cenu naříkat nad ztracenou kořistí,“ pokračoval Ostrodráp a popošel blíž. „A válečník se kvůli takovým malým nezda-

rům nerozčiluje. No tak, Bobulotlapko, zkus najít mezi těmi kořeny stromu myš.“

„Dobře.“ Sojkotlapka poznal, že Bobulotlapka je stále naštvaný i navzdory tomu, co mu jeho učitel řekl. „Sojkotlapko, klid' se mi z cesty, jasné?“

„Žádný problém,“ opáčil Sojkotlapka.

„Ano, už se musíme vrátit na mýtinu.“ Jezerní lístka dloubla do Sojkotlapky ramenem. „Tudy.“

Vím, kde je tábor, díky!

Sojkotlapka posbíral své byliny a proběhl za svou učitelkou trnovým tunelem do skalní kotliny. Prodral se závěsem z ostružiní před léčitelským doupětem a položil svůj svazek do zadní části jeskyně.

„Dojdu si pro nějaký úlovek, ano?“ mňoukl.

„Počkej chvíli, Sojkotlapko.“ Jezerní lístka položila na zem i svoje byliny a posadila se před něj. Sojkotlapka z ní vycítil ne-trpělivost a frustraci. „Nechápu, co to s tebou poslední dobou je,“ začala. „Co jste s ostatními našli ta větrná kořata na břehu jezera...“

Mluvila tázavým tónem a Sojkotlapka cítil, jak z ní sálá zvědavost. Jezerní lístka zjevně věděla, že na příběhu o ztracených kořatech je víc, než on a jeho sourozenci tvrdili. Ale nehodlal jí prozradit, že kořata ve skutečnosti našli zatoulaná v síti tunelů ležících pod územím Hromových a Větrných. Věděl, že Lvíčkotlapka a Cesmíntlapka budou také zticha, stejně jako větrní uředníci Vřesotlapka a Vánkotlapka. Žádná kočka nechtěla přiznat, že Lvíčkotlapka s Vřesotlapkou si v tunelech po několik úplňků hráli.

Nemohli tedy ostatním říct, jak se i se ztracenými koťaty téměř utopili, když déšť naplnil tunely a podzemní řeka to tam děsivě zatopila. Sojkotlapka měl o té vířící dusivé vodě stále noční můry.

„Sojkotlapko, jsi v pořádku?“ pokračovala Jezerní lístka. Její podráždění vymizelo a nahradily ho obavy – lepkavá povodeň, která hrozila, že Sojkotlapku zatopí přesně jako voda v tunelech. „Řekl bys mi, kdyby s tebou něco bylo, že ano?“

„Jistě,“ zamumlal a doufal, že jeho učitelka nepozná, že jí lže. „Všechno je v pořádku.“

Jezerní lístka zaváhala. Sojkotlapku rozbrněl kožíšek, jelikož se cítil v ohrožení. Ale léčitelka si jen povzdechla a mňoukla: „Tak se běž nakrmit. Až bude trochu chladněji, půjdeme ke starému dvounožčímu obydlí a nasbíráme tam šantu kočičí.“

Než to dořekla, Sojkotlapka už byl na packách a prodíral se ostružiním ven. Přeběhl k hromadě s kořistí a vybral si baculatou myš. Tu si pak odnesl na slunné místo před své doupe. Když ji sežral, břicho měl spokojeně plné. Lehl si na bok a začal si packou čistit fousky.

Trnovým tunelem se prodraly dovnitř Popelotlapka s Cesmíntlapkou. Dokonce i na takovou dálku Sojkotlapka ucítil, jak jim na kožíscích ulpívá mechová vůně výcvikového dolíku.

„Mrzí mě, že tě vždy porazím,“ mňoukla Cesmíntlapka. „Určitě jsi v pořádku?“

„Ano, jsem v pořádku,“ odpověděla Popelotlapka. „Nebyla bych v pořádku, kdybys mě naopak nechala vyhrát a nedala do toho všechno.“

Popelotlapka zněla odvážně, ale Sojkotlapka z jejích kroků poznal, že ji její zraněná noha stále trápí. Léčitelé už s tím nemohli

nic udělat; jen čas jí nohu posílí. Nebo se snad Popelotlapka nikdy válečníci stát neměla? Stejně jako Popeluška před ní?

Sojkotlapku rozptýlilo od přemítání o Popelotlapce zaplácání ze školky, až sebou trhl. Kopretinina koťata se narodila teprve před čtyřmi východy slunce, ale už teď měla silné hlasy. Jejich otec Pavouk trval na tom, že vezme Myšotlapku na zhodnocení, i když se Prachovous nabídl, že ho zastoupí, aby mohl jeho druh strávit ve školce více času. Sojkotlapka měl pocit, že Pavouk se v přítomnosti koťat chová nemotorně, jako by si nemohl zvyknout na to, že je skutečně otcem.

V každém případě byla školka už dost přeplněná. Stále tam spali Ledinka a Lišáček z Kapradinina posledního vrhu, i když už byli téměř dost staří, aby se stali učedníky. A nastěhovala se tam už i Míla čekající koťata Šedého pruha. Sojkotlapka věděl, že Ohnivý měsíc je hrdý na to, jak silným se Hromový klan stává, ale někdy měl obavy, jak se všichni užijí.

Trnový tunel zašustil a do tábora vběhl Lvíčkotlapka. V patách mu byl jeho učitel, Šedivák.

„Dvě myši a veverka!“ mňoukl Šedivák. „Dobrá práce, Lvíčkotlapko. Přesně takový lov od tebe očekávám.“

Navzdory chvále nezněl Šedivák moc nadšeně. Sojkotlapka měl pocit, že jeho bratr a Šedivák si nikdy nerozuměli tak, jak by učedník s učitelem měli. Vrtalo mu to hlavou; na Šedivákovi navíc bylo něco, co nedokázal přechít.

Nejspíš to ale nebylo důležité. Sojkotlapka vyhnal ty otazníky z hlavy, když si jeho bratr lehl vedle něj s myši v tlamičce.

„Jsem utahaný!“ oznámil Lvíčkotlapka. „Myslel jsem, že budu tu veverku honit až ke Stínovému klanu.“

„Proč se tak namáhat?“ zeptal se Sojkotlapka. „Ty dnes zhodnocení nemáš.“

„Já vím,“ zamumlal Lvičkotlapka s plnou tlamou. „Ale o to nejde. Správný válečník vždy udělá, co je v jeho silách, aby nakrmil klan.“

A Lvičkotlapka chtěl být tím nejlepším válečníkem, jakým mohl. Sojkotlapka to věděl a taky poznal, jak napjatý a odhodlaný jeho bratr je od té doby, co našli ta kořata v tunelech. Znal i důvod a nemusel Lvičkotlapkovi ani číst myšlenky. Jeho bratr se rozhodl soustředit se na výcvik, aby odčinil své tajné setkávání s učednicí z Větrného klanu, Vřesotlapkou.

Sojkotlapkovi soucitně zacukaly fousky. Jako léčitel mohl mít přátele v cizích klanech, ale nedokázal si představit, že by to někdy chtěl. Jak by mohl věřit nějaké kočce z jiného klanu?

Zachrastily padající oblázky, což Sojkotlapkovi napovědělo, že Ohnivý měsíc seskočil z Vysoké římsy. Jeho hlas se ozval kousek od válečnického doupěte.

„Potřebujeme vyslat hraniční hlídku. Kdo z vás...“

Lvičkotlapka vyskočil na nohy. „Já půjdu!“

Sojkotlapka se na okamžik zamyslel, proč Ohnivý měsíc sestavuje hlídku, ale pak si vzpomněl, že klanový zástupce Ostrodráp je v lese a hodnotí Bobulotlapku.

„Díky, Lvičkotlapko,“ mňoukl Ohnivý měsíc. „Ale vidím, že už jsi dneska pracoval tvrdě.“

Lvičkotlapka se znovu posadil; Sojkotlapka poznal, že je zklamáný.

„Já půjdu,“ promluvil Šedý pruh, který se právě vynořil z válečnického doupěte.

„Já taky,“ ozvala se Veverka zpoza něj.

„A já se přidám i s Medotlapkou.“ Sojkotlapka uslyšel, jak od učednického doupěte přiběhla k ostatním Bouřka s Medotlapkou po boku.

„Dobře,“ mňoukl Ohnivý měsíc. „Myslím, že byste měli zkontrolovat hranici s Větrnými. Od té doby, co se našla kořata, je klid, ale nikdy nevíme.“

„Ujistíme se, že pachové značky jsou čerstvé,“ přislíbil Šedý pruh. „A pokud uvidíme...“

Odmlčel se, jelikož z tunelu se ozvalo nadšené mňoukání a hlasité šustění. Sojkotlapka se posadil a otevřel tlamičku, aby rozpoznal pachy nově příchozích. Jako první vpadl na mýtinu Bobulotlapka a hned za ním pelášili Lískotlapka s Myšotlapkou. Následovali je jejich učitelé, Ostrodráp, Prachovous a Pavouk.

„Zvládli jsme to!“ Bobulotlapkovo vítězoslavné mňouknutí se neslo celou kotlinou. „Všichni jsme zhodnocením prošli a teď se z nás stanou válečníci!“

„Bobulotlapko!“ Ostrodráp zněl přísně. „To rozhodne Ohnivý měsíc.“

„Omlouvám se.“ Sojkotlapka vycítil, jak Bobulotlapka posmutněl, a představil si ho se svěšenou hlavou i ocasem. „Ale udělá z nás válečníky, že ano?“

„Možná bychom měli zhodnotit, jak umíš být zticha,“ obořil se na něj Prachovous.

„To nic.“ Ohnivý měsíc zněl pobaveně. „Učitelé si půjdou se mnou promluvit a pak uspořádáme válečnický ceremoniál.“

„A co ta hraniční hlídka?“ zeptal se Šedý pruh.

„Počká do setmění. Přece jen teď žádné potíže neočekáváme.“

